

158

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΗ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ
ΗΛΙΟΣ

ΑΘΗΝΑ

889.159
ΤΣΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

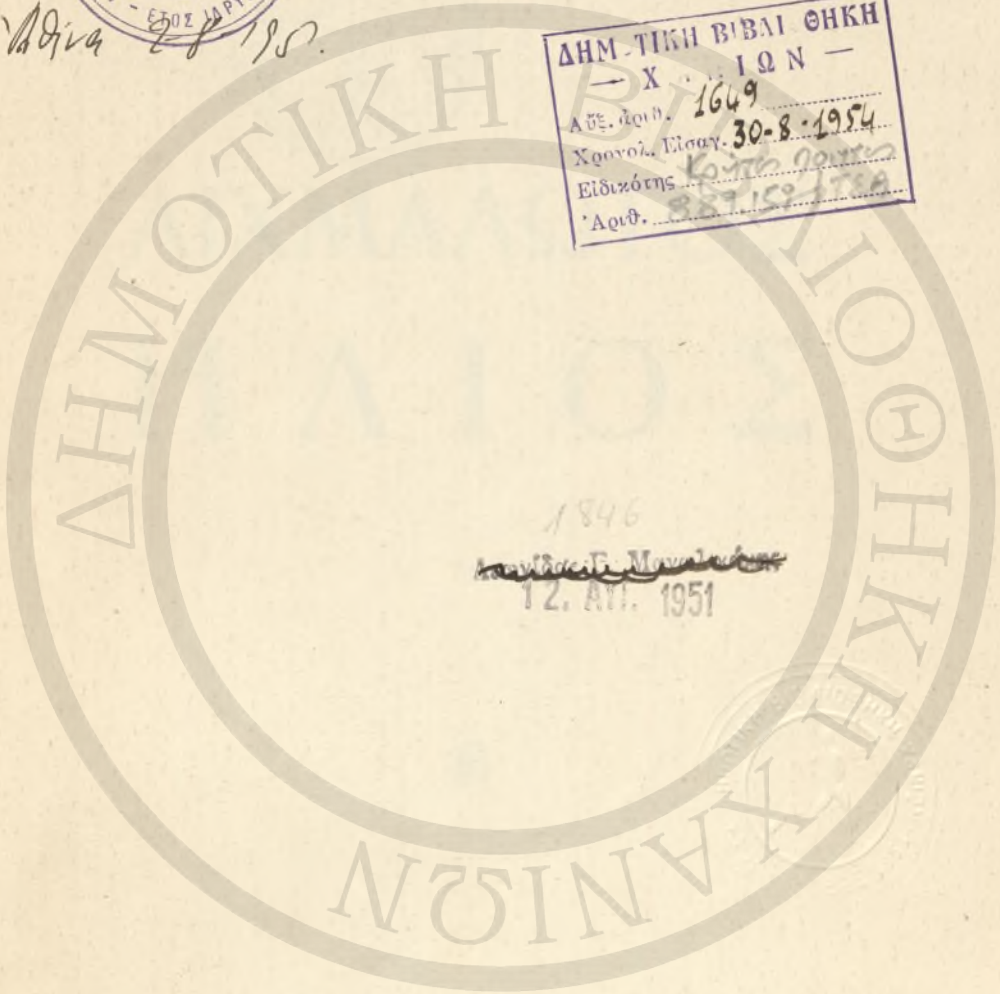
μίσθιο για ανέγερση

Β. Ραφαήλ

Πόλις 28/1/50.

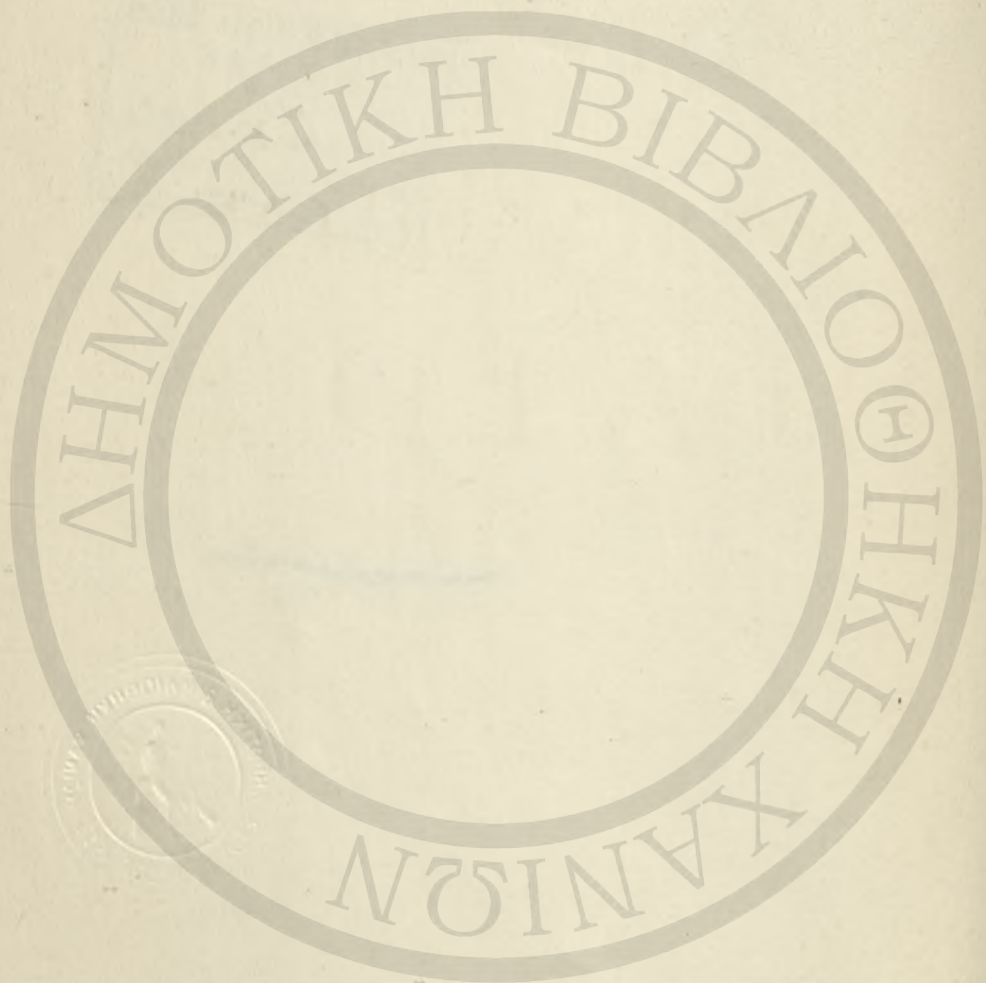
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 — Χ — Ι Ο Ν —
 Αριθ. Δοκ. 1649
 Χρονολ. Εισαγ. 30-8-1954
 Είδος 307.152.175A
 Αριθ. 887.152.175A

1846

~~Κωνσταντίνος Μανιάτης~~
12. Απρ. 1951

889-159
T3A

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΗ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΗΛΙΟΣ

ΑΘΗΝΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Όλα μου τὰ τραγούδια κι' ἂν τὰ φέρω
θυμιάμα στην ψυχή σου νὰ σκορπίσω,
στ' ἀγνά μου ἔτοῦτα δῶρα δὲ θὰ κλείσω
τὸ τέλειο πού σου πρέπει νὰ προσφέρω.

Τ Ω Ρ Α

Οἱ ἐλπίδες μου, χιονάτα γιασεμιά,
μὲ κλειοῦν στὴν ἀγκαλιά τους τὴν αἰθέρια.
Κ' εὐωδιάζω ἀπὸ ἀγάπης ὀμορφιά,
μυριάδες μονοζώντας καλοκαίρια.

Ποιὸ θᾶναι τ' αὐριο, τώρα δὲ ρωτῶ
καὶ «γιὰ καλὸ μου ἢ Μοῖρα ἂν σ' ἔχει φέρει».
Ἔρωτα, στὸ γαλάζιο μεσημέρι,
χωρὶς κανένα φόβο σὲ κρατῶ.

ΕΝΟΡΑΣΗ

Αφῆσ' ἀγάπη μου ἀκριβή, τ' ἀστείρευτά σου δάκρυα
σὰν σὲ ἀμφορέα νὰ πέφτουνε στὴν ἴδια μου ψυχή.
Ὅσο πικρὰ κι' ὅσο βαρειά κι' ἂν εἶναι, σάμπως μύρα
θὰ τὰ δεχτῶ, ὑπερήφανα σὲ θεία προσευχή.

Λογὰρι ἀνεξαγόραστο θὰ τ' ἀκριβοφυλάξω
καὶ θᾶναι ἢ πιὸ γλυκύτερη γιὰ μένα συντροφιά.
Τὰ δάκρυα σου θὰ μοῦ μιλοῦν, ἀσίγαστα κ' αἰώνια,
ποιὸ εἶν' τὸ βάθος τῆς ἕξωης κι' ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Α Π Α Ν Τ Η Σ Η

Πῶς τ' ἀγαπῶ τὸ γράμμα σου τὸ νέο,
τὰ λόγια σου τ' ἀπλὰ σὰ γιασεμιά.
Ἡ σκέψη σου μ' ἀγγίζει, στὴ νυχτιά,
μ' ὄλο τὸ φῶς της τὸ χρυσὸ κι' ὠραῖο.

Δὲ λέω «ἀπόψε βρίσκεσαι μακρὰ μου».
Ἐδῶ'σαι. Νά, ἡ στοργή σου ἢ τρυφερὴ
—μῆς πεταλούδας τὰ φτερὰ φορεῖ
καὶ θέλει νὰ πραῦνει τὴν καρδιά μου.

Πῶς μὲ πονεῖς ὅσο ποτέ, τὸ νοιώθω.
Καὶ μέσα μου ξυπνοῦν ἀβρὲς φωνές.
Κι' οἱ ἔγνοιες μου, σὰ βάγιες ταπεινές,
φεύγουν μπροστὰ στὸν ἄρχοντά μου πόθο.

Κι' ὅλα μαζί, καὶ χῶρια τὸ καθένα
—τὰ χαιρετίσματά σου, τὸ φιλι—
σταλάζουν ἐγκαρτέρηση ἀπαλὴ
καὶ θέρμη πὺρ ζῆτᾶ ἢ ψυχὴ στὰ ξένα.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ἡ ἐρωτική μου ἀπόκριση
μέσα στὴ νύχτα ἐτούτη,
— ἄς διαχυθεῖ
— κι' ἄς ἐνωθεῖ
μὲ τ' ἀσημένιο φεγγοβόλημα τῶν ἄστρον,
μὲ τῶν ἀνθῶν τοὺς ἡμεροὺς παλμούς,
μὲ τῶν κυμάτων τοὺς ἀργοὺς ρυθμούς.

Ἡ ἐρωτική μου ἀπόκριση, ἔτσι ἀγνή,
ἄς ἀπλωθεῖ
πάνω ἀπὸ πέλαγα καὶ δάση
κι' ἄς φτάσει
ἐκεῖ πού ζῆς ἐσύ,
σὲ σιωπὴ σκοτεινὰ χρωματισμένη.
Κ' ἡ δακρυσμένη σου ἡ καρδιά
τὰ λόγια μου ἄς δεχτεῖ,
ἀπ' αὐγινὸ λουλούδι μοσκοβολιὰ
καὶ σὰν τραγούδι ἀπὸ γιορτή.

ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ

Μιὰν ἄλλη μοῖρα ἐπόθησα γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα,
μιὰν εὐτυχία ξεχωριστή.
Τὰ μερονύχτια νᾶρχονται πάντα μαλαματένια
κι' ἐμεῖς νὰ τὰ δεχόμαστε μ' εὐγνώμονη ψυχή.

Νᾶρχονται φίλοι μας καλοὶ κ' οἱ ψίθυροι ἀπ' τὰ δάση
νὰ παίρνουνε τὴ σκέψη μας μαζὶ
στὸ πιὸ βαθύ, στὸ πιὸ τρελλὸ γιορτάσι,
κι' ἀπὸ χαρὰ καθένας μας νὰ γίνεται παιδί.

Μεθύσια γύρεψα γιὰ μᾶς, δάκρυα μᾶς ἐδοθήκαν.
Διωγμένο στέκει ἀλόγοι μας τὸ φῶς.
Κι' ἀκόμη κι' ἡ ἀγάπη μας—πόσες φορὲς κι' ἐκείνη—
βαραίνει τὴ ζωὴ μας σὰν καῦμός.

ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ

I

Σκυμένοι στὴ σελίδα ἑνὸς βιβλίου
ζοῦμε ὅσα τραγουδάει ὁ ποιητής.
Τὸ ἐρωτικὸ πρελούδιο μιᾶς ψυχῆς
θερμαίνει τὴν πνοὴ τοῦ δωματίου.

Καὶ μᾶς ἀρέσει κι' ἔχουμε πιστέψει
πὼς εἶναι ἡ γνωριμιὰ μας ζηλευτή.
Κύκνος ἀπὸ λιμνούλα ὄνειρευτή,
παράξενα ἤρεμη ἔφαξεν ἡ σκέψη.

II

Πάνω ἀπὸ τὴ σελίδα ἑνὸς βιβλίου
μαβιὰ σκιὰ στριφογυρνάει πυκνή.
Φτάνει ἡ στιγμή ἀνείπωτα στυγνὴ
κι' εἶναι ψυχρὴ ἡ πνοὴ τοῦ δωματίου.

Βαθειὰ στὸ ταραγμένο μέτωπό σου
ἀπόφαση σκληρὴ ἔχει χαραχτεῖ.
Φωνὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀκουστεῖ·
μαντεύω τὸν πιὸ κρύφιο στοχασμό σου.

ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΗ

Αδεια ἀπὸ πίστη,
κι' ἀπὸ ἀγάπη,
ἄδεια ἀπὸ μῖσος,
εἶν' ἢ καρδιά.
Ἄδεια τὰ γύρω,
ἄδεια τ' ἀστέρια
ἀπ' ἄγιο φῶς.
Ἄδειοι εἶν' οἱ δρόμοι.
Κ' ἔχει ἀποσβύσει
κάθε σκοπός.

Ἄλλα εἶν' ἄδεια.
Καὶ τ' ἀγριοβόρια
μὲ τὰ σκοτάδια
σὰ νᾶναι ὑπάρξεις
χωρὶς πνοή.
Ὅσο κι' ἂν μείνουνε
δὲ θὰ δώσουν
κάποια συγκίνηση,
σὲ μιὰ ζωή

Ε Π Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η

Κ' ἔχουν ἡδονικὰ μπρὸς μου ἀπλωθεῖ
ἀνάμνησες—χαρτιὰ κιτριτισμένα,
τόσα πράγματα τόσο παληωμένα
ποῦχουν ἀπ' τὴν καρδιά μου φιληθεῖ.

Πόσα δὲ λέει, φίλος μου κρυφός,
ἐν ἀποξεραμένο ροδοκλῶνι,
ποὺ τὰ γλωμά του ἀνθόφυλλα χρυσώνει
τοῦ ὄνειρου μου ἢ ἀγάπη καὶ τὸ φῶς.

ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Φίλε πού ἐρχόσουν κάποτε διακριτικά πολὺ
κ' ἔφερνες τῆς ὑπομονῆς τὴν ἄσπαστη γαλήνη,
ὅταν πυκνῶναν γύρω μου τὰ νέφη μ' ἀπειλή
καὶ τρομαγμένοι σκιάζονταν οἱ μυστικοί μου κρίνοι.

Τώρα σὰν ξένος προσπερνᾷς μ' ὀλόγλωμη θεωριά.
Ξαφνιάζομαι πὸς ἄλλαξε παράξενα ἡ ζωὴ σου.
Τὸ δειλινὸ πὸν ἀπλώνεται μὲ τόση ξαστεριά,
σὰν ἄλλοτε δὲ χαιρετᾷ παθητικὰ ἡ ψυχὴ σου.

ΑΝΑΠΟΛΗΣΗ

Πονετικά δὲ μοῦ μιλεῖς, βραδιά.
Δὲν ἔχεις μέσ' στήν κρῦα σου καρδιά,
γιὰ μένα οὔτε μιὰ μάταιη ἀνεμῶνα.
Μ' ἀρνιέσαι καὶ τὸ φῶς τ' ἀπατηλὸ
ποῦ σ' ἀμπῶς τὸ βαθύτερο καλό,
θὰ τὸ δεχόμεν στὸν κρυφὸ μου ἀγῶνα.

Δὲ θάρθεις πιά βραδιά μου ἀλλοτινὴ
ποῦ μ' ἄγγιξες ἰερὴ καὶ γιορτινὴ
κ' ἦσουν γεννήτρα εὐλογημένου μύρου.
Καὶ μιὰ δροσοσταλίδα σου ποθῶ
ἀπόψε ποῦ ζητῶ νὰ κρατηθῶ,
ἀπ' τὴς κλωστὲς ἑνὸς παληοῦ μου ὄνειρου.

Π Α Λ Η

Σήμερο μὲ χαμόγελο θ' ἀντισταθῶ στή μοῖρα
κι' ἄς ξεχειλίζει τὸ σταμνὶ πικρόστυφους χυμούς.
Τοῦ τραγουδιοῦ μου ρόδινες οἱ τρίλλιες θ' ἀναβρῦσουν
καὶ θὰ δοθῶ στὸν πόθο μου σὰν στοὺς καλοὺς καιροὺς.

Μ' ἀκράταγη κι' ὅμως βαθειὰ πρωτόγνωρη λαχτάρα
στὸ παραθύρι θὰ σταθῶ μὴ κι' ὁ καλὸς διαβεῖ,
στή γοργοσύνη μιᾶς στιγμῆς κλεφτὸ τ' ἀνάβλεμμά του
νὰ πεῖ σὲ μένα ὅσα στή γῆς ὁ κάθε ἀνθὸς μιλεῖ.

ΛΥΤΡΩΣΗ

Λόγιαζα πὼς οἱ πίκρες ποὺ εἶχα ζήσει
σ' αἰώνιο μὲ βυθίσανε μαράζι.

Μὰ ξάφνου, τώρα ἡ σκέψη μου εὐωδιάζει
ἀπ' τὴν αὐγὴ ποὺ ἐντὸς μου ἔχει ροδίσει.

Κ' ἐνῶ ἡ καινούργια ἡμέρα μοῦ γελάει,
τοῦ πόθου μου τ' ὀλόχρυσο μελίσι
πετάει γοργὰ κινώντας νὰ τρυγήσει
θεϊκοὺς χυμοὺς ἀπ' τὶς γιορτὲς τοῦ Μάη.

Τὴ μελωδία πρωτάκουστων ψιθύρων
ὡς τὴν καρδιά μου μιὰ καρδιά ἔχει στείλει.
Κ' ἡ ἀγάπη μου μ' ὀλόφλογο κοντύλι
χαράζει τὸ τραγούδι τῶν ὀνείρων.

ΕΛΕΥΣΗ

Σὰν τὶς βεντάλιες ποὺ οἱ φιλάρεσκες κυρίες
ἐπιδεικνύουν μὲ κινήσεις μουσικές,
— μὲ ὅμοιαν ἀβρότητα
τὶς βανανιὲς σαλεύουν,
ἀόρατων χειρῶν οἱ ἐπιθυμίες.

Σὰ μεθυσμένος ἀπὸ φῶς
ὁ λόφος ταλαντεύεται
κι' οἱ κόσμοι ἀλλοφρονοῦν.
Ἄθώρητα χιλιάδες στόματα
μόνο γι' ἀγάπες
μοῦ μνηοῦν.

Σὰν τὴ βαθύτερη ἀρμονία,
μέσα σὲ μιὰ λαμπρὴ ὄπτασία
σὲ βλέπω νᾶρχεσαι στὴ ζωὴ μου.
Στὴν πρωϊνὴν ἐτούτῃ δόξα,
τὸ γέλιο σου χρυσᾶ διαγράφει τόξα·
παρθενικὴ σὲ τραγουδᾷ ἡ ψυχὴ μου.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ

Τοῦ θρήνου μου τὰ κύματα, ποιὸ ἀγέρι
τᾶφερε στή ψυχὴ σου ξαφνικά ;
Στὴν ἀφεγγη νυχτιὰ ἔτσι μπισικὰ
σὲ μένα ποιὸ σ' ὠδήγησεν ἀστέρι ;

Ὁ λογισμὸς σου ἐλπίδες μοῦ χαρίζει.
Μὲ φῶς καὶ δρόσο θέλω νὰ ντυθῶ,
γιὰ χάρη σου, νὰ μοιάσω κρινανθὸ
ποῦ ἀπ' ὀμορφιά στὸν κάμπο ξεχωρίζει.

...Κι' ἀποζητῶ τὰ μύρια σου παινάδια
ἀγάπη μου, ποῦ μιὰ θερμὴ βραδυὰ
μ' ἔδεσες μὲ τοῦ κόσμου τὴν καρδιά,
μὲ τὰ φιλιὰ τὰ λαῦρα καὶ τὰ χάδια.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Τ' ἄστρα πὸν ἀπόψε ἀντίκρου μου ἀνατέλλουν
σὰ νὰ τὰ βλέπω πρώτη μου φορὰ
καὶ βρίσκω τὶς ἀχτίδες τους νὰ φέρνουν
μηνύματα καινούργια καὶ λαμπρὰ

Τὸ ἴδιο τὸ γίασεμι πὸν κάθε νύχτα
ἑξαίσια φωτοστέφει τὴ φραγὴ,
θαρωῶ πὼς μὲ βαθύτερο τὸ μύρο
στὴν ὥρα αὐτὴ ποτίζει τὴ σιγή.

Τοὺς ἤχους τῶν παλμῶν Σου, ὦ Κύριέ μου,
σὰ νὰ πρωτοφουγκράζεται ἡ καρδιά
κ' αἰσθάνομαι τὸ μέγα νόημά Σου
διάχυτο στὴ γλυκειάν, αὐτὴ, βραδυά.

Ἀκόμη καὶ τ' ἀπόκρυφό μου δάκρυ
δοξαστικὸ τραγούδι ἔχει ξεσπάσει.
Κι' ἀνοίγεται ἡ ψυχὴ μου σ' ὅ,τι ὠραῖο
ἀνθεὶ καὶ σφύζει ἀπόψε μέσ' στὴν πλάση...

ΑΝΟΔΟΣ

Ὁρθώνομαι σὲ μὴν ἀχτίδα ἐπάνω
κι' ἐγκαταλείπω μὴν ἀργὴ πικρία.
Θριαμβευτικὰ στὰ οὐράνια μάκρη φτάνω
κι' ἄπληστα τὴ χρυσῆ ἀνασαίνω αἶθρία.

Ὅλο κι' ἀνοίγω μὴ καινούργια πύλη.

Ὅλο καὶ νέα μαζεύω φωτοστάλα.

Οἱ γαλαξίες μὲ δέχονται σὰ φίλη,
μοῦ ψιθυρίζουν μυστικὰ μεγάλα.

Καμμὴ βλαστήμια δὲ μ' ἀκολουθεῖ
στὴν ἀπαλὴ κι' ἀπόκοσμη ἄνοδό μου.

Πάναγνοι καθρεφτίζουν τὸ Θεό μου
τῆς δίκαιης ψυχῆς μου οἱ βυθοί.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἄς νοιώσω ἀπόψε τὴ χαρὰ στῆς ὁμορφιάς τὴ λάμψη
κι' ἄς γονατίσω στὸ ναὸ τοῦ ἴδιου μου ἑαυτοῦ.
Μ' ἓνα ψαλμό, μιὰ προσευχὴ γιὰ τὴ ζωὴ ἄς μιλήσω,
στὴν πιὸ γλυκύτερη φωνὴ τοῦ μυστικοῦ μου αὐλοῦ.

Ἐκεῖ τὸ κρίνο π' εὐωδιᾷ τοῦ πόθου, ἐκεῖ στὰ βάρθρα
ποὺ πρόσμενε τόσους καιροὺς γιὰ νὰ λειτουργηθεῖ,
ἄς γίνει τ' ὄνειρο τ' ἀχνὸ π' ἀνάστησε ὅ,τι ἐχάθη,
νᾶναι ἢ δοξαστικὴ φωνὴ τοῦ τ' ὡσανὰ θὰ πεῖ.

